

1946 yılında Adapazarı'nda doğan Yücel Çağlar, çocukluk ve gençlik yıllarını İstanbul'da geçirmiştir. Sırasıyla Üsküdar Taşmektep İlkokulu, Paşakapısı Ortaokulu ve Haydarpaşa Lisesi'ni tamamlamıştır. "Kırk yıl düşünsem, aklıma gelir miydi?" dediği orman mühendisliği serüveni, 1965 yılında İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'ne yazılmasıyla başlamıştır.

Fakülteadaki dostlukları ve Artvin Orman Başmüdürlüğü'nün Borçka Orman İşletme Müdürlüğü'ne bağlı Balçı Orman Bölge Şefliği'ndeki stajı onun için yeni bir yolculuğun başlangıcı olmuştur. 1970 yılında Edremit Orman İşletme Müdürlüğü Zeytinli Orman Bölge Şefliği'nde başlayan çalışmaları sırasıyla Siirt Devlet Orman İşletmesi Merkez Orman Bölge Şefliği; Ormanlık Araştırma Enstitüsü; Sarıkamış Devlet Orman İşletmesi Merkez ve Boyalı Orman Bölge Şefliklerinde devam etmiştir. Profesyonel iş yaşamının otuzbir yıl gibi uzun bir süresi, Milli Prodüktivite Merkezi Tarım Şubesi'nde ağırlıklı ormanlıkla bağlantılı konular yanında imalat, hizmet benzeri sektörlerde verimliliğin yükseltilmesine yönelik araştırma ve eğitim çalışmalarında görevler üstlenerek ülkemizin kalkınmasına katkı vermiştir.

Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nde akademik çalışmalarına devam eden Çağlar, 1986 yılında Doktor, 1988 yılında Doçent olmuştur. Ülkemizin ilk "Ulusal Çevre Stratejisi ve Eylem Planı"nın hazırlanmasına önemli katkılar veren Çağlar, birçok dergi ve bültenin çıkmasına öncülük etmiş ormanlık dışı

kamuoyunu ormancılığımızla tanıştırmak için birçok kitap ve makale yayınlamıştır. Özellikle Türkiye ormancılık tarihi ve ormancılık politikası yayınları birçok üniversite için ders kitabı niteliğindedir.

Yücel Çağlar, 1991 yılında “gönüllü gönüllü” çalışmalarına yapmak üzere Kırsal Çevre ve Ormancılık Sorunları Araştırma Derneği’ni kurmuş ve ülkenin dört bir yanındaki çalışmalarda gönüllü olarak görev almıştır.

Yaşamının hemen her anını ülkemizdeki ormancılık sorunlarının kamuoyunun gündeminde tutulmasına adanmış bir bilim ve eylem insanı olan Çağlar, erozyona dikkat çekmek için 1994 yılında “Toprak Erozyonu Türkiye’yi Tüketiyor; Erozyonu Durdurun!” diyerek İstanbul’dan Ankara’ya 14 günde yürümüştür. Bir cümle ile özetlemek gerekirse Yücel Çağlar, Türkiye ormancılığının ödünsüz savunucularındandır. Onun, deyim yerindeyse, “tek başına bir ordu gibi” yaptığı çalışmaları, bu kitapta ayrıntılı şekilde kendi kaleminden anlatılıyor.

Başta meslektaşları olmak üzere, doğa korumacı ve çevrecilerin, iş arkadaşlarının ve hepimizin “Yücel Abisi” olarak ormancılık ve orman köylülerinin ve ayrıca orman işçilerinin hep yanında olmuştur.

Ormanların ekolojik yapısı ve kamu yararına zarar verebilecek eylem ve uygulama girişimlerine karşı durmuş, yapılan yasal düzenlemelere karşı hukuksal girişimlerde bulunmuştur. Bilgi ve düşüncelerini paylaşabileceği her ortama, platforma destek verme çabasını son yıllara kadar sürdürmüş ve sağlık sorunlarına rağmen, “ormancılık üzerine sesiz tartışmalar” adı altında görüş ve yorumlarını ilgili kesimlerle paylaşmayı sürdürüyor.

Gönüllü emeğin emekçisi, yaşam öyküsünden çıkarılabilecek dört “ders” olabileceğini düşünüyor:

Bir: Yaşamın her boyutuyla ciddiye alınması gerekiyor; yalnızca ne iş, ne aşk, ne öfke, ne sevinç, ne hüznün, ne de neyle, neden ve kiminle yapıyorsa yapılsın kavga değil; ne yaşıyor ve yaşanmak isteniyorsa...

İki: Ayrımsız sevebilmenin, benliğin göreceli olarak en sürekli kılınması gereken bir özelliğine dönüştürülmesi için çaba ve özen gösterilmesi, göz ardı edilemeyecek bir zorunluluktur. Hiç kimseye hemen hemen hiçbir maliyeti olmayan bu çaba ve öznenin getirisi, önünde sonunda ruhsal varsıllık olacaktır.

Üç: Gönülleme, anlamsızlaştırılmasına ve giderek geçersizleştirilmesine yönelik tüm çabalara karşın, günümüzde de baş tacı edilmesi gereken bir yaşama ilkesidir. Gönülleme, yalnızca herhangi bir işi yapmaya ya da bir sorumluluğu üstlenmeye kişinin özgür iradesiyle istekli olması anlamına gelen “gönüllü olmak” değildir. Gönülleme, tüm yaşama etkinliklerini istikle gerçekleştirmeyi içselleştirebilme ve olağan davranış biçimine dönüştürebilme becerisidir.

Dört: Kim, neden söylemiş, bilmiyorum: “Başarısızlık başarının anası” imiş! Ben böyle düşünmüyorum. Ama şu Çin atasözüne tümüyle katıldığımı söyleyebilirim: “Başarı belki insana çok şey öğretmez, fakat başarısızlık çok şey öğretir.” Bir koşulla; başarısızlığın nereden kaynaklandığı nesnel çözümlenmelerle ortaya çıkarıldığı ve gerektiğinde göz önünde bulundurulduğunda.”